

Arrest

nr. 205 151 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 oktober 2017.

1.3. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 november 2017 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben, een etnische Tamil te zijn, en afkomstig te zijn van Pandateruppu, in Jaffna, waar u het grootste deel van uw leven gewoond hebt.

Vanaf het einde van het middelbaar bespeelde u het klavier, soms tegen betaling. U deed dit onder meer voor kerkdiensten en speciale gelegenheden in het technisch college waar u naderhand school liep. U gaf ook lessen in de parochiezaal van het dorp. De LTTE gebruikten de schoolgelegenheden evenwel om mensen in de organisatie te rekruteren, en ze vroegen ook dat u lessen zou aanbieden aan hun leden, een aanbod dat u niet kon weigeren. De LTTE werden uit uw woonplaats verdreven in 2005, waarna uw leven zijn gewone gang ging. In 2008 werd u op een dag evenwel uit de kerk geplukt door militairen in burger, die u meenamen naar een kamp waar u vijf dagen lang ondervraagd werd over uw diensten voor de LTTE en gemarteld. Uw pastoor kon u daarna vrij krijgen, maar u moest u wel nog wekelijks gaan aanmelden bij het kamp, alwaar u af en toe mishandeld werd.

Op aanraden van uw familie trouwde u daarom op 23 juni 2010 met een Tamil die in Duitsland woonde, waarna u anderhalf jaar nodig had om te voldoen aan de voorwaarden om naar Duitsland te mogen reizen, wat u vervolgens met uw eigen paspoort deed. De relatie liep evenwel al snel op de klippen, en uw vrouw verliet u in juni 2012. U bleef nog anderhalf jaar in Duitsland, en besloot dan om naar Sri Lanka terug te keren. Bij uw terugkomst werd uw paspoort evenwel afgenomen aan de luchthaven. U kreeg later telefoons waarbij men u zei dat u uw paspoort kon terugkrijgen tegen betaling, maar u ging hier niet op in. In april 2015 werd u echter aangevallen en zwaar verwond op weg naar een viering, waarbij de aanvallers allusies maakten op uw weigering om te betalen. U besloot daarom dat het niet veilig was voor u in Sri Lanka en dook onder, waarop u een mensensmokkelaar contacteerde.

U verliet Sri Lanka met een vals paspoort op 22 augustus 2015 en vloog over Rome op Genua, waar u een auto nam naar België. U werd een tijdlang bij de smokkelaar vastgehouden, waarna u op 24 september 2015 een asielaanvraag indiende in België. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uittreksels uit een paspoort, een identiteitskaart, rijbewijs, geboorte en huwelijksakte, kopieën van bankrekening, opleidingscertificaat, kopie CD-hoes, brieven van priesters, foto's, een overlijdensbericht van een kennis, medische documenten uit Sri Lanka en België, een schriftje, documenten over uw verblijf in Duitsland, een Duits taalcertificaat, en de enveloppes waarin deze zaken u toegestuurd werden.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd om uw beweerde asielrelaas aannemelijk te maken en/of te staven met de nodige stukken en aldus een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Vooraleerst dient erop gewezen te worden dat het geheel van de verklaringen die u aflegde voor de DVZ betreffende uw identiteit, herkomst, uw familie, uw komst naar Europa en eventuele terugkeer naar Sri Lanka, en de door u voorgehouden vervolging in Sri Lanka, gelogen zijn. Dit gaf u zelf immers toe in het begin van het gehoor voor het CGVS (CGVS p. 2). Uw enige rechtvaardiging hiervoor was dat u dit deed op aangeven van uw mensensmokkelaar (CGVS p. 2, 6). Nochtans stelt u zelf dat u gedurende de twee jaar dat u in de asielprocedure zat voorafgaand aan het gehoor voor het CGVS geregeld contact had met een advocaat, maar dit bracht u er blijkbaar niet toe om het CGVS op de hoogte te stellen van de leugenachtigheid van uw voorgaande verklaringen (CGVS p. 6). Dit getuigt van maar weinig medewerkingszin met de asielprocedure, en hierdoor wordt uw geloofwaardigheid prima facie al ernstig ondermijnd.

U verklaart dat u van 2003 tot 2003 muzieklessen gaf aan onder meer LTTE leden, en dat u ook betrokken was bij activiteiten georganiseerd door de LTTE in het college waar u gedurende die tijd studeerde, met als doel om mensen voor de LTTE te rekruteren.

Hierdoor zou u onder verdenking zijn komen te staan van de Sri Lankaanse overheid. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Ten eerste lijkt de chronologie van de verschillende gebeurtenissen die u schetst, niet verenigbaar met het verloop van de Sri Lankaanse burgeroorlog. U verklaart dat u van 2003 tot eind 2004 studeerde aan het Kokuville technical college in Jaffna (CGVS p. 9), en gedurende die tijd thuis woonde, in Pandeterippu (CGVS p. 7). Het zou gedurende deze periode geweest zijn dat u muzikles gaf aan LTTE leden, en mogelijk deelnam aan activiteiten die zij in het college organiseerden (CGVS p. 9, 10, 11), zowel nabij uw eigen huis als op een andere plaats (CGVS p. 10, 11). Aansluitend hierop verklaart u dat de LTTE de controle over uw woonplaats verloor in 2005 (CGVS p. 14). Uw voorgehouden woonplaats en het college waar u gestudeerd zou hebben, lijken respectievelijk in het centrum van Jaffna-stad, en in het noordwesten van het schiereiland te liggen. Op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier, blijkt evenwel dat deze gebieden beide sinds 1995 continu onder controle van de Sri Lankaanse overheid stonden. Dat u verklaart dat de LTTE hier pas in 2005 de macht verloren, ondermijnt uw geloofwaardigheid dus totaal. En zelfs als deze datum aan de kant geschoven wordt als een verspreking, zou u willen doen geloven dat de LTTE openlijk agiteerde en rekruteerde op een campus in het midden van overheidsgebied, en hiertoe zelfs (naschoolse) activiteiten organiseerde. Dit is maar zeer moeilijk te geloven, en het is evenzeer maar weinig aannemelijk dat u in de problemen zou zijn gekomen voor het uitoefenen van activiteiten die hoogstwaarschijnlijk nooit konden plaatsgrijpen.

Ten tweede doen uw verklaringen over het verkrijgen van een paspoort en een reis naar India in 2007 dan wel 2009, twijfelen aan uw verklaringen over het onder verdenking staan bij de overheid. Initieel verklaarde u enerzijds dat u in 2007 een bezoek aan een familielid in India bracht (CGVS p. 7), wat u naderhand wijzigde naar 2009 toen u erop gewezen werd dat de kopieën van het paspoort dat u voorlegde aangaven dat dat paspoort pas in 2009 was uitgegeven (CGSV p. 18). Anderzijds zou u door de overheid opgepakt en gemarteld geweest zijn in 2008, waarna u zich elke week moest gaan aanmelden tot 2010 (CGVS p. 13, 17). Het is maar moeilijk te geloven dat men u enerzijds zodanig staatsgevaarlijk zou wanen dat men u arresteerde, martelde, en dan verwachtte dat u zich wekelijks zou melden, maar u tegelijk wel een paspoort wou geven en u vrijelijk naar India liet reizen gedurende de periode van meldingsplicht. U verklaart dit door te stellen dat een priester tussenkwam ter uwer bate, maar het valt maar moeilijk te geloven dat dit een doorslaggevende rol gespeeld zou hebben (CGVS p. 9). Ook dit komt de aannemelijkheid van uw relaas niet ten goede.

Ten derde is het merkwaardig dat u verklaart dat u van 2003 tot 2005 lessen gaf aan en organiseerde voor de LTTE (CGVS p. 9), maar dat u hierdoor pas in 2008 in de problemen gekomen zou zijn (CGVS p. 13). Zeker gezien het feit dat Jaffna in die periode onder overheidscontrole stond, lijkt er geen enkele reden te zijn dat men pas drie jaar na de feiten u plots zou oppakken. Hier tijdens het gehoor op gewezen, geeft u geen samenhangende uitleg, en verklaart u slechts dat men eerst anderen tot doel maakte en vragen stelde aan de omwonenden over uw activiteiten (CGVS p. 14, 15). Dit is geen afdoende uitleg. Hetgeen u voor de LTTE deed is zeker niet zo complex dat het een driejarig onderzoek zou vergen om uit te spitten, en het beeld van de ondervragingen die u schetst, dronken afranselingen, getuigt niet van een diepgaand onderzoek (CGVS p. 13). Ook dit komt de aannemelijkheid van uw verklaringen niet ten goede.

Ten vierde kan er ook niet om de vaststelling heen dat u reeds in 2012 een eerste keer naar Europa reisde (CGVS p. 4). Dat het voor u mogelijk was om het land te verlaten in 2012 is op zich minder problematisch dan uw reis in 2009 naar India, daar uw voorgehouden aanmeldingsplicht bij de politie afliep in 2010 (CGVS p. 17). Meer opmerkelijk is echter dat u, na uw komst naar Europa met als doel u hier bij uw vrouw in Duitsland te vestigen, er in 2014 voor koos om naar Sri Lanka terug te keren (CGVS p. 4). U verklaart dat u dit deed omdat uw verblijfsrecht in Duitsland op dat moment afgelopen was (CGVS p. 4, 5). Dat u op dat moment of voordien echter geen asiel probeerde aanvragen (CGVS p. 5) en terugkeerde naar Sri Lanka, is echter een duidelijke aanwijzing dat er in uwer hoofde minstens voor wat betreft de zaken waarvan u voorhoudt dat ze gebeurden voor dat moment, geen sprake meer was van een vrees voor vervolging. Van iemand die voor vervolging vreest in zijn thuisland kan immers verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om niet naar dat land te moeten terugkeren, minstens asiel aanvragen in het buitenland, zeker als hij daar reeds verblijft.

Naast verwijzing naar hetgeen u meegemaakt zou hebben in 2003 – 2005 resp. 2008, verwijst u evenwel ook naar een incident dat zich zou hebben afgespeeld na uw terugkeer naar Sri Lanka.

U verklaart dat uw paspoort na uw terugkeer van u werd afgenomen, en dat u naderhand gevraagd werd om een grote som geld te betalen om het terug te krijgen. U weigerde, en zou kort nadien aangevallen zijn door onbekenden, wat u in verbad brengt met het in beslag genomen paspoort (CGVS p. 19, 20).

*Hierover kan **ten eerste** worden opgemerkt dat dit gewoon een zaak van banditisme lijkt te zijn, en geen vervolging vanwege de Sri Lankaanse overheid. Het oogmerk was om geld van u te verkrijgen. Om u tegen dergelijke zaken te beschermen zou u zich in de eerste plaats moeten richten tot de Sri Lankaanse overheid zelf. Een recht op internationale bescherming vereist in de eerste plaats dat er in uw eigen land geen bescherming voorhanden is, en op basis van uw verklaringen lijkt het niet alsof u nog maar een poging hebt gedaan om deze te verkrijgen.*

***Ten tweede** is uw bewering als zou dit incident gerelateerd zijn aan het in beslag doen nemen van uw paspoort ook niet aannemelijk op zichzelf genomen. U verklaart namelijk dat u op het moment van het incident verbleven zou hebben bij een vriend van u, en op weg was naar een openingsceremonie van een kerk in de buurt (CGVS p. 20). Om u te onderscheppen, zouden de mensen die uw paspoort in beslag hadden genomen, geweten moeten hebben welke weg u op de dag van het incident zou afleggen en op welk tijdstip. Aangezien u niet van bij u thuis vertrok, en niet naar een gekend adres (bijvoorbeeld een regelmatige job) reisde, zou dit zelfs met de hulp van de lokale politie al zeer moeilijk geweest zijn. Het is dus maar weinig waarschijnlijk dat de voorgehouden aanval een dergelijk voorbedacht karakter had, wederom een element dat op eenvoudig banditisme wijst.*

***Ten derde** is het ook zo dat de ongeloofwaardigheid van uw problemen uit de periode 2003 – 2005 en 2008 waarop supra gewezen het ook al minder aannemelijk maken dat men uw paspoort überhaupt in beslag zou nemen op de wijze die u voorhoudt, laat staan dat er een poging tot ontvoering en afpersing uit voort zo vloeien.*

***Ten vierde** is ook het verloop dat u schetst van de poging tot ontvoering maar zonderling te noemen. U zou zijn aangevallen ter hoogte van een oud fort, waar men u in sleurde en de tijd nam om u te martelen tot u buiten westen raakte (CGVS p. 20), maar de belagers hadden blijkbaar niet de moeite genomen om een voertuig in de buurt te voorzien om in mee te nemen; ze moesten hiervoor nog iemand contacteren (CGVS p. 21), ook al grensde de locatie aan een terrein waar men geregelde oefende met wagens (CGVS p. 20, 21), en ze hun wagen daar dus onopvallend konden stallen. Hierdoor moesten ze vluchten van zodra er een aantal kinderen naderbij kwamen, en kon u op schier miraculeuze wijze toch nog gered worden (CGSV p. 20). Dit lijkt allemaal hoogst onwaarschijnlijk.*

Samen genomen dient besloten te worden dat u er niet in slaagde om deze poging tot ontvoering aannemelijk te maken, laat staan dat deze een element van vervolging vanwege de Sri Lankaanse overheid uitmaakte.

***Volledigheidshalve** merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, minstens de landen tussen Italië en België (CGVS p. 23). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.*

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

***De door u voorgelegde documenten vermogen het niet om dit besluit te wijzigen, wel integendeel.** Zo legt u primo namelijk een brief voor van priester J. B. (document 9), waarvan u initieel beweert dat hij u hielp ontsnappen uit detentie (CGSV p. 26). Deze naam verschilt evenwel van de naam van de priester die u eerder noemde als zijde de persoon die hielp u vrij te krijgen, namelijk priester Jes. (CGVS p. 17). U stelde ook dat hij de priester van uw dorp was, en u bevrijdde uit de plaats Urelu in Jaffna (CGVS p.16, 17), maar J. B. is priester in Mathavuvaiythakulam, in Vanuviya ver naar het zuiden (document 9).*

Gewezen op de tegenstrijdigheid, corrigeert u zich door te stellen dat het niet hem was die u bevrijde, maar hem bij wie u zich tijdlang schuilhield (CGVS p. 26), wat maar weinig overtuigend overkomt daar er voorheen nooit sprake was van twee verschillende priesters. Het lijkt ook maar weinig waarschijnlijk dat u zich circa 2008 van Jaffna naar Vanuviya zou begeven, daar de laatste LTTE enclaves, en dus ook het oorlogsgeweld, daar pal tussen lagen. Los daarvan heeft deze brief, net als een andere brief van een priester die u voorlegt (document 8) een duidelijk gesolliciteerd karakter.

Secundo legt u een aantal documenten voor die uw identiteit, herkomst, opleidingsniveau en beroepsactiviteiten dienen te staven (documenten 1 – 7, 14), geen overbodige luxe gezien uw leugenachtige verklaringen voor de DVZ. Deze hebben evenwel geen betrekking op (de aannemelijkheid van) uw relaas, en kunnen dit dus niet ondersteunen.

Tertio legt u ook een aantal artikelen en foto's (documenten 10, 11) neer om aan te tonen dat u een band had met iemand die vermoord is geworden (CGSV p. 13, 14). Om aannemelijk te maken dat u te vreezen hebt voor vervolging in uw thuisland dient u echter aannemelijk te maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde, en de vaststelling dat een kennis van u gedood is, mogelijk door elementen gelieerd aan de veiligheidsdiensten, volstaat hiervoor geenszins, zeker niet gezien uw voor het overige weinig aannemelijke verklaringen.

Quarto zijn er de aanwijzingen dat u te kampen hebt gehad met ernstig fysiek letsel in Sri Lanka waar u in België gevolgen van blijft ondervinden (documenten 11 - 13). Hier geldt wederom dat de loutere vaststelling dat er van dergelijk letsel sprake is, geen uitsluitel biedt over de oorzaak hiervan, en dat gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen, u niet aannemelijk maakte dat deze letsels hun oorsprong vonden of aanleiding gaven tot een gegronde vrees voor vervolging.

Er kan er trouwens ook nog op gewezen worden dat blijkt uit informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, dat in Sri Lanka documenten eenvoudig te verkrijgen zijn door corruptie, of door ze te laten namaken.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, alsook van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de Sri Lankaanse overheid wordt vervolgd omwille van het feit dat hij muzikles gaf in scholen die de LTTE gebruikte om mensen te rekruteren. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent zijn identiteit, herkomst, familie, komst naar Europa en eventuele terugkeer naar Sri Lanka en de door hem voorgehouden vervolging in Sri Lanka; (ii) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij, omwille van zijn muzieklessen, onder verdenking zou zijn komen te staan van de Sri Lankaanse overheid omdat (1) de chronologie van de door verzoeker geschetste gebeurtenissen niet verenigbaar is met het verloop van de Sri Lankaanse burgeroorlog, (2) verzoekers verklaringen over het verkrijgen van een paspoort en een reis naar India in 2007 dan wel in 2009 niet verenigbaar zijn met zijn bewering als zou hij onder verdenking staan bij de overheid, (3) het niet aannemelijk is dat, zo verzoeker daadwerkelijk onder verdenking zijn gekomen, men hem pas drie jaar na de feiten plots zou oppakken en (4) verzoekers gedrag na zijn eerste komst naar Europa in 2012 onverenigbaar is met een vrees voor vervolging; (iii) er met betrekking tot het incident dat zich zou hebben afgespeeld na zijn terugkeer naar Sri Lanka volgende opmerkingen dienen worden gemaakt: (1) het lijkt een zaak van banditisme te zijn en geenszins een vervolging vanwege de Sri Lankaanse overheid, waarbij verzoeker zich in eerste instantie tot de Sri Lankaanse overheid zelf dient te richten, (2) het niet aannemelijk is dat dit incident gerelateerd zou zijn aan het in beslag doen nemen van verzoekers paspoort, te meer nu het op zich niet aannemelijk is dat verzoekers paspoort in beslag zou zijn genomen en (3) het door verzoeker geschetste verloop van de gebeurtenissen ongeloofwaardig is; (iv) de vaststelling dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers leugenachtige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande zijn identiteit, herkomst, familie, komst naar Europa en eventuele terugkeer naar Sri Lanka en de door hem voorgehouden vervolging in Sri Lanka, reeds een smet werpt op de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal van mening is dat zijn laattijdige rechtzetting van zijn verklaringen wijst op een gebrek aan medewerking. Hij wijst er in dit verband op dat hij nochtans gedurende het eerste gehoor alles heeft rechtgezet en acht het onredelijk dat de commissaris-generaal stelt dat verzoeker hem voorafgaand had moeten informeren. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht mag worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volledig afwijkende verklaringen aflegt. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken doet derhalve afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring als zou hij onder verdenking zijn komen te staan van de Sri Lankaanse overheid omwille van het feit dat hij muzieklessen gaf aan onder meer LTTE-leden en omwille van zijn betrokkenheid bij activiteiten georganiseerd door de LTTE in het college waar verzoeker in die tijd studeerde.

Zo kan immers worden vastgesteld dat de chronologie van de door verzoeker geschetste gebeurtenissen niet verenigbaar is met het verloop van de Sri Lankaanse burgeroorlog. Verzoeker verklaart dat hij van 2003 tot einde 2004 studeerde aan het '*Kokuville technical college*' in Jaffna (administratief dossier, stuk 5, p. 9) en geeft tegelijkertijd aan dat hij op dat ogenblik thuis woonde in Pandeterippu (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Verzoeker stelt voorts dat hij gedurende deze periode muziekles gaf aan LTTE-leden en mogelijk deelnam aan activiteiten die de LTTE in het college organiseerden (administratief dossier, stuk 5, p. 9-11). Gevraagd wanneer de LTTE de controle over het gebied van zijn woonplaats verloor, antwoordt verzoeker dat dit in het einde van 2005 te situeren is (administratief dossier, stuk 5, p. 14). In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier vooreerst dat verzoekers voorgehouden woonplaats en het college waar hij gestudeerd zou hebben zich respectievelijk in het noordwesten van Sri Lanka en in het centrum van Jaffna-stad bevinden (zie map 'Landeninformatie', stuk 4). Voorts blijkt uit "*Subject Related Briefing. 'Sri Lanka' Veiligheidssituatie Jaffna & Noordelijke Peninsula*" van 6 januari 2011 dat deze gebieden sinds 1995 onder de controle van de Sri Lankaanse overheid stonden (zie map 'Landeninformatie', stuk 3, p. 3), zodat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring als zouden zij slechts in 2005 de macht hebben verloren over deze gebieden. Het is in deze context, die verzoeker in zijn verzoekschrift omschrijft als een "*staakt-het-vuren*", bovendien ongeloofwaardig dat de LTTE openlijk zou rekruteren op een campus in het midden van overheidsgebied en hiertoe zelfs (naschoolse) activiteiten zou organiseren.

Dit maakt dan ook dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring als zou hij muzikles hebben gegeven aan LTTE-leden en hebben deelgenomen aan activiteiten in de periode van 2003 tot 2005 - activiteiten hij aanstipt als de oorzaak van zijn problemen - in het gedrang komt.

Voorts staat verzoekers verklaring als zou hij een paspoort hebben verkregen en een reis hebben ondernomen naar familie in India in 2007, dan wel in 2009 (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en 18) haaks op zijn verklaringen als zou hij onder verdenking staan bij de overheid. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen: "(...) *Initieel verklaarde u enerzijds dat u in 2007 een bezoek aan een familielid in India bracht (CGVS p. 7), wat u naderhand wijzigde naar 2009 toen u erop gewezen werd dat de kopieën van het paspoort dat u voorlegde aangaven dat dat paspoort pas in 2009 was uitgegeven (CGSV p. 18). Anderzijds zou u door de overheid opgepakt en gemarteld geweest zijn in 2008, waarna u zich elke week moest gaan aanmelden tot 2010 (CGVS p. 13, 17). Het is maar moeilijk te geloven dat men u enerzijds zodanig staatsgevaarlijk zou wanen dat men u arresteerde, martelde, en dan verwachtte dat u zich wekelijks zou melden, maar u tegelijk wel een paspoort wou geven en u vrijelijk naar India liet reizen gedurende de periode van meldingsplicht. U verklaart dit door te stellen dat een priester tussenkwam ter uwer bate, maar het valt maar moeilijk te geloven dat dit een doorslaggevende rol gespeeld zou hebben (CGVS p. 9). Ook dit komt de aannemelijkheid van uw relaas niet ten goede.*" Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat er eigenlijk nog geen probleem was om een paspoort te bekomen omdat hij nog niet officieel was aangehouden. De Raad merkt evenwel op dat het feit dat verzoeker, in de door hem geschetste omstandigheden van marteling en wekelijkse aanmeldingen, het risico nam om zich met zijn eigen paspoort persoonlijk aan de Sri Lankaanse autoriteiten aan te bieden bij zijn reis naar India en zich zo blootstelde aan een sterk verhoogd risico op ontdekking en arrestatie, eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Dat de "protection officer" het gezag van een priester in Sri Lanka onderschat, is een loutere *post-factum* verklaring.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het niet geloofwaardig is dat de Sri Lankaanse overheden drie jaar zouden wachten om verzoeker op te pakken (administratief dossier, stuk 5, p. 9 en 13). Te meer nu hoger reeds is gebleken dat verzoeker de door hem voorgehouden activiteiten uitoefende in een gebied dat op dat ogenblik onder overheidscontrole stond. Dat er in eerste instantie op belangrijke personen werd gefocust door de overheid en verzoeker niet hooggeplaatst was waardoor het lang duurde vooraleer hij werd opgepakt, is een blote bewering die geen afbreuk vermag te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dienaangaande.

Tevens getuigt verzoekers houding allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Hoewel verzoeker in 2012 een eerste maal naar Europa reisde (administratief dossier, stuk 5, p. 4), koos hij er in 2014 - nadat de relatie met zijn vrouw tot een einde kwam - voor om naar Sri Lanka terug te keren zonder internationale bescherming aan te vragen (administratief dossier, stuk 5, p. 5). De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet de bedoeling had om zijn land te ontvluchten en in 2014 dacht dat het veilig was in zijn land van herkomst kan allerminst als afdoende verschooning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij in die periode heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten. Deze vaststelling ondermijnt derhalve verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Verzoeker verklaart voorts dat zijn paspoort na zijn terugkeer naar Sri Lanka werd afgenomen en dat hem naderhand gevraagd werd om een grote som geld te betalen om het terug te krijgen (administratief dossier, stuk 5, p. 19-20). Verzoeker geeft tevens aan dat hij dit geweigerd heeft en hij vervolgens werd aangevallen door onbekenden, hetgeen hij zelf in verband brengt met het in beslag genomen paspoort (administratief dossier, stuk 5, p. 20). De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband overweegt als volgt:

*"Hierover kan **ten eerste** worden opgemerkt dat dit gewoon een zaak van banditisme lijkt te zijn, en geen vervolging vanwege de Sri Lankaanse overheid. Het oogmerk was om geld van u te verkrijgen. Om u tegen dergelijke zaken te beschermen zou u zich in de eerste plaats moeten richten tot de Sri Lankaanse overheid zelf. Een recht op internationale bescherming vereist in de eerste plaats dat er in uw eigen land geen bescherming voorhanden is, en op basis van uw verklaringen lijkt het niet alsof u nog maar een poging hebt gedaan om deze te verkrijgen.*

***Ten tweede** is uw bewering als zou dit incident gerelateerd zijn aan het in beslag doen nemen van uw paspoort ook niet aannemelijk op zichzelf genomen.*

U verklaart namelijk dat u op het moment van het incident verbleven zou hebben bij een vriend van u, en op weg was naar een openingsceremonie van een kerk in de buurt (CGVS p. 20). Om u te onderscheppen, zouden de mensen die uw paspoort in beslag hadden genomen, geweten moeten hebben welke weg u op de dag van het incident zou afleggen en op welk tijdstip. Aangezien u niet van bij u thuis vertrok, en niet naar een gekend adres (bijvoorbeeld een regelmatige job) reisde, zou dit zelfs met de hulp van de lokale politie al zeer moeilijk geweest zijn. Het is dus maar weinig waarschijnlijk dat de voorgehouden aanval een dergelijk voorbedacht karakter had, wederom een element dat op eenvoudig banditisme wijst.

Ten derde is het ook zo dat de ongeloofwaardigheid van uw problemen uit de periode 2003 – 2005 en 2008 waarop supra gewezen het ook al minder aannemelijk maken dat men uw paspoort überhaupt in beslag zou nemen op de wijze die u voorhoudt, laat staan dat er een poging tot ontvoering en afpersing uit voort zo vloeien.

Ten vierde is ook het verloop dat u schetst van de poging tot ontvoering maar zonderling te noemen. U zou zijn aangevallen ter hoogte van een oud fort, waar men u in sleurde en de tijd nam om u te martelen tot u buiten westen raakte (CGVS p. 20), maar de belagers hadden blijkbaar niet de moeite genomen om een voertuig in de buurt te voorzien om in mee te nemen; ze moesten hiervoor nog iemand contacteren (CGVS p. 21), ook al grensde de locatie aan een terrein waar men geregelde oefende met wagens (CGVS p. 20, 21), en ze hun wagen daar dus onopvallend konden stallen. Hierdoor moesten ze vluchten van zodra er een aantal kinderen naderbij kwamen, en kon u op schier miraculeuze wijze toch nog gered worden (CGSV p. 20). Dit lijkt allemaal hoogst onwaarschijnlijk.

Samen genomen dient besloten te worden dat u er niet in slaagde om deze poging tot ontvoering aannemelijk te maken, laat staan dat deze een element van vervolging vanwege de Sri Lankaanse overheid uitmaakte." Met het betoog in het verzoekschrift dat de aanval hoogstwaarschijnlijk op bevel van de autoriteiten gebeurde waardoor het niet redelijk is te verwachten dat verzoeker zich tot diezelfde autoriteiten zou wenden en het wel degelijk mogelijk is dat de overheid op de hoogte kon zijn dat hij zich naar de openingsceremonie van de kerk zou begeven, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

2.2.2.4. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het belang van medische attesten en bespreekt daarbij het arrest "*R.J. tegen Frankrijk*", van 19 september 2013, nr. 10466/11.

Uit het arrest "*R.J. tegen Frankrijk*", van 19 september 2013, nr. 10466/11 kan worden afgeleid dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, kan dat de betrokken staat ertoe verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen van het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In "*R.J. tegen Frankrijk*" wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane foltering. Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafe dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 39 t/m 42 van het arrest "*R.J. tegen Frankrijk*", van 19 september 2013, nr. 10466/11). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan aan het ontstaan van voormelde verplichting, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn stelling dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 39 en 42 van voormeld arrest "*R.J. tegen Frankrijk*"). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest "*MO.M. tegen Frankrijk*", van 18 april 2013, nr. 18372/10 en § 77 t/m 79 van het arrest "*Z.M. tegen Frankrijk*", van 14 november 2013, nr. 40042/11).

Uit deze arresten blijkt dus dat het niet volstaat een medisch attest voor te leggen. Immers niet enkel de inhoud van het attest is relevant maar deze moet in het licht van de verzoek om internationale bescherming, van de verklaringen van de verzoeker en de landeninformatie worden beoordeeld.

In casu is de Raad van oordeel dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, uit de medische attesten niet blijkt dat verzoeker met een ernstig fysiek letsel te kampen had in Sri Lanka waarvan hij in België de gevolgen blijft ondervinden. Uit de attesten (map 'Documenten', stukken 12-13) blijkt slechts dat verzoeker kneuzingen en bloedingstoringen opliep in Sri Lanka, dat er geen diepveneuze trombose werd vastgesteld in de aders van het rechteronderbeen, dat hij last heeft van chronische diarree die evenwel weinig impact lijkt te hebben op de verdere gezondheidstoestand, dat hij lijdt aan diabetes type 2 en dat hij last heeft van zijn rechterknie die lichte symptomen van osteopenie vertoont, alsook '*discret remodelage dégénératif au niveau des articulations fémoro-tibiales, avec petit effilement de l'épine tibiale externe*' en "*petit bec ostéophytique sur la berge supérieure de la rotule*". Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat de arts slechts vaststellingen deed betreffende de fysieke gezondheidstoestand van verzoeker. De arts kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Het dient in dit verband te worden herhaald dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De foto's van verzoeker (map 'Documenten', stuk 11) vormen evenmin een bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen: *"Zo legt u primo namelijk een brief voor van priester J. B. (document 9), waarvan u initieel beweert dat hij u hielp ontsnappen uit detentie (CGSV p. 26). Deze naam verschilt evenwel van de naam van de priester die u eerder noemde als zijde de persoon die hielp u vrij te krijgen, namelijk priester Jes. (CGVS p. 17). U stelde ook dat hij de priester van uw dorp was, en u bevrijdde uit de plaats Urelu in Jaffna (CGVS p.16, 17), maar J. B. is priester in Mathavuvaithakulam, in Vanuviya ver naar het zuiden (document 9). Gewezen op de tegenstrijdigheid, corrigeert u zich door te stellen dat het niet hem was die u bevrijdde, maar hem bij wie u zich tijdlang schuilhield (CGVS p. 26), wat maar weinig overtuigend overkomt daar er voorheen nooit sprake was van twee verschillende priesters. Het lijkt ook maar weinig waarschijnlijk dat u zich circa 2008 van Jaffna naar Vanuviya zou begeven, daar de laatste LTTE enclaves, en dus ook het oorlogsgeweld, daar pal tussen lagen. Los daarvan heeft deze brief, net als een andere brief van een priester die u voorlegt (document 8) een duidelijk gesolliciteerd karakter. Secundo legt u een aantal documenten voor die uw identiteit, herkomst, opleidingsniveau en beroepsactiviteiten dienen te staven (documenten 1 – 7, 14), geen overbodige luxe gezien uw leugenachtige verklaringen voor de DVZ. Deze hebben evenwel geen betrekking op (de aannemelijkheid van) uw relaas, en kunnen dit dus niet ondersteunen. Tertio legt u ook een aantal artikelen en foto's (documenten 10, 11) neer om aan te tonen dat u een band had met iemand die vermoord is geworden (CGSV p. 13, 14). Om aannemelijk te maken dat u te vrezen hebt voor vervolging in uw thuisland dient u echter aannemelijk te maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde, en de vaststelling dat een kennis van u gedood is, mogelijk door elementen gelieerd aan de veiligheidsdiensten, volstaat hiervoor geenszins, zeker niet gezien uw voor het overige weinig aannemelijke verklaringen.*

(...)

Er kan er trouwens ook nog op gewezen worden dat blijkt uit informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, dat in Sri Lanka documenten eenvoudig te verkrijgen zijn door corruptie, of door ze te laten namaken."

2.2.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

“Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.” Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER